



## Előhang Tessa

Nézem az idegen férfi ismerős arcát, és elárasztanak az emlékek. Gyakran üldögéltem a szobámban, fésülgettem a Barbie babám szőke haját, és azt kívántam, bárcsak *én* lennék az a baba. Mert olyan tökéletes volt. Gyönyörű, mindig ápolt, és pontosan úgy nézett ki, ahogy elvárták tőle. Biztos voltam benne, hogy a szülei büszkék rá. Az apja egy nagy cég igazgatója, és a világot járva keresi a sok-sok pénzt, hogy biztosítsa a család gondtalan életét, míg az anyja otthon maradt, és rendben tartotta a nagy házukat.

Barbie apja sosem jött haza tántorogva, és nem kiabált. Nem üvöltözött olyan hangosan az anyjával, hogy Barbie elbújt az üvegházban, mert távol akart lenni a zajtól meg az összetört edények csörömpölésétől. És ha esetleg a szülei mégis összeszólalkoztak valami apró, könnyen megmagyarázható félreértés miatt, Barbie mindig maga mellett tudhatta Kent, a tökéletes szőke fiúját... még az üvegházban is.

Barbie tökéletes volt, tökéletes étellel, tökéletes szülőkkal.

Most pedig itt áll előttem az apám, piszkosan, elhanyagoltan. Nem így kéne kinéznie, és nem így emlékszem rá. Apám lassan elmosolyodik, és egy újabb emlék támad fel bennem.

Az az este, amikor elment... Az anyám arca merev volt, mint a kő. Nem sírt. Csak állt a nappaliban, és megvárta, amíg a férje kisétál az ajtón. Az apám távozása után többé már nem volt ugyanaz a személy. Hideg, távolságtartó és boldogtalan lett.

De ő mellettem maradt, míg az apám úgy döntött, hogy kisétál az életemből.

### Első fejezet

Tessa

– Apa? – Ez a férfi nem lehet az apám, hiába olyan ismerős a barna szeme meg a tekintete.

– Tessie? – A hangja mélyebb és rekedtebb, mint a távoli emlékeimben.

Hardin először engem figyel néhány másodpercig, aztán az apámra mered.

Az apám... Itt, ezen a rossz környéken, piszkos ruhában.





– Tessie? Tényleg te vagy az? – kérdezi hitetlenkedve.

Teljesen le vagyok dermedve. Fogalmam sincs, mit mondjak ennek a részeg alaknak, aki az apám arcával néz rám.

Hardin a vállamra teszi a kezét, hogy felébresszen a kábulatomból.

– Tessa...

Teszek egy lépést az idegen férfi felé, aki elmosolyodik. Barna szakálla őszbe vegyül, és a mosolya nem olyan tiszta és ragyogóan fehér, mint az emlékeimben... Hogyan jutott el idáig? Szertefoszlott a reményem, hogy egyszer az apám is úgy megváltozik, mint Ken. Végtelen fájdalommal tölt el, amikor rájövök, hogy tényleg az apámat látom magam előtt.

– Én vagyok. – Beletelik egy kis időbe, mire rájövök, hogy a saját válaszomat hallom.

Közelebb jön hozzánk, és átkarol.

– El sem hiszem! Hát tényleg itt vagy? Olyan régóta próbállak...

Hardin elránt tőle, és ezzel beléfojtja a szót. Hátralépek, és fogalmam sincs, hogyan kéne viselkednem.

Az idegen, vagyis az apám, hol Hardinra néz, hol rám. Először riadt a tekintete, de aztán megnyugszik, és kicsit távolabb húzódik, aminek őszintén örülök.

– Hónapok óta kereslek – jelenti ki végül, és koszos kezével megtörli a homlokát, maszatos foltot hagyva a bőrén.

Hardin ugrásra készen áll előttem.

– Én itt voltam – jegyzem meg csendesen, kikandikálva Hardin háta mögül. Hálás vagyok a védelméért, és csak most jövök rá, hogy valószínűleg teljesen össze van zavarodva.

Az apám hozzáfordul, és egy darabig némán méregeti.

– Nahát... Noah alaposan megváltozott.

– Ő nem Noah, hanem Hardin – közlöm vele.

Az apám óvatosan megkerüli Hardint, aki fenyegetően kihúzza magát. Amikor megint közelebb lép hozzám, megérezem az alkohol szagát.

Lehet, hogy most is részeg, különben nem keverné össze Hardint Noah-val, annyira különböznek egymástól. Az apám fél karjával megint átölel. Hardin rám néz. Alig észrevehetően megrázom a fejemet, hogy lecsillapítsam.





– Ki ő? – Kezd kényelmetlenné válni az apám ölelése, Hardin pedig úgy álldogál ott, mint aki robbanni készül. Pedig nem is dühös, állapítom meg egy idő után. Csak fogalma sincs, mit csináljon, vagy mit mondjon.

Ezzel nincs egyedül.

– Hardin a... Ő a...

– A barátja. A barátja vagyok – fejezi be a mondatot Hardin.

A férfi barna szeme tágra nyílik, és alaposabban szemügyre veszi Hardint.

– Örvendek a találkozásnak, Hardin. Richard vagyok, tegeződ-jünk. – Kinyújtja a karját, és piszkos kezével megragadja Hardin kezét.

– Öö... Én is örülök. – Hardin még mindig eléggé zavarodottnak tűnik.

– És mit kerestek itt?

Megragadom az alkalmat, hogy ellépjek az apámtól, és Hardin mellé álljak, aki végre lerázza a kábultságát, és szorososan magához ölel.

– Hardin tetoválást csináltatott – válaszolom gépesen. Az agyam még mindig nem tudja felfogni a történeteket.

– Aha... Az szép. Én is jártam ezen a helyen.

Megint emlékek tolnak fel bennem. Az apám minden reggel a konyhában kávézott, mielőtt elment dolgozni. Akkor nem így nézett ki, nem így beszélt, és nem tetováltatta magát. Amikor még ismertem, amikor még kislány voltam.

– Igen, az egyik haverom, Tom csinálja őket. – Felhúzza a pulóvere ujját, és a karján lévő fekete mintára mutat, ami egy koponyára emlékeztet.

Valahogy nem illik hozzá... De ha alaposan szemügyre veszem, be kell ismernem, hogy talán mégis.

– Aha... – Csak ennyit tudok kinyögni.

Nagyon kínos a helyzet. Ez a férfi az apám, aki elhagyott minket. Most itt áll előttem... részegen, és fogalmam sincs, mit gondoljak róla.

Egyrészt izgatott vagyok, de erről egyelőre nem akarok tudomást venni. Amióta az anyám említette, hogy visszajött a környékre, titkon reménykedtem a találkozásunkban. Tudom, hogy butaság ezt gondolni, sőt nagy ostobaság, de bizonyos szempontból jobban néz ki, mint régen. Részeg, és valószínűleg hajléktalan, de csak most jövök rá, mennyire hiányzott. Különben is lehet, hogy csak az utóbbi időben alakult ilyen rosszul a sor-





sa. Ki vagyok én, hogy megítéljem ezt a férfit, amikor semmit sem tudok róla?

Ott állunk az utcán, és furcsának találom, hogy minden megy tovább, mintha mi sem történt volna. Pedig én úgy éreztem, hogy megállt az idő, amikor az apám elének támolygott.

– Hol laksz? – kérdezem.

Hardin gyanakvó pillantással méregeti, mintha egy veszélyes ragadozó lenne.

– Most éppen két költözés között vagyok. – Az apám megtörli a homlokát a pulóvere ujjával.

– Értem...

– A Raymarknál dolgoztam, de kirúgtak – közli.

Halványan emlékszem a Raymarkra. Azt hiszem, egy gyár, vagy valami ilyesmi. Gyári munkásként dolgozik?

– És veled mi van? Már vagy... öt éve?

Érzem, hogy Hardin teste megfeszül mellettem.

– Nem öt. Kilenc – javítom ki apámat.

– Kilenc éve? Sajnálom, Tessie – mentegetőzik, kicsit nehezen forgó nyelvvel.

Elszorul a szívem a régi becenév hallatán. Így hívott „a régi szép” időkben. Amikor a vállára emelt, és körbefutott velem a kis udvarunkon. Mielőtt elment. Nem tudom, mitévő legyek. Sírni szeretnék, mert már olyan régen nem láttam. Vagy inkább nevessek, mert annyira vicces, hogy itt találkozunk? Legszívesebben veszekednék vele, amiért elhagyott. Emlékszem, milyen volt részegen. Akkoriban inkább dühöngött, és kiabált. Most pedig mosolyog, a tetkóját mutogatja, és kezét fog a barátommal. Talán jobb ember lett belőle...

– Azt hiszem, ideje mennünk – szólal meg Hardin, az apámra nézve.

– Tényleg nagyon sajnálom. Nem csak az én hibám volt. Az anyád... Tudod, milyen. – Mentegetőzve legyint a kezével. – Kérlek, Theresa, adj még egy esélyt – könyörög.

– Tessa... – hangzik fel Hardin figyelmeztetése.

– Adj nekünk egy percet – szólok oda az apámnak. Megragadom Hardin karját, és néhány méterrel odébb vonszolom.

– Mi az ördögöt művelsz? Ugye nem fogsz...





– Ő az *apám*, Hardin.

– Ő egy piás hajléktalan – jelenti ki dühösen.

Könnyek szöknek a szemembe, amikor meghallom Hardin igaz, de kemény szavait.

– Kilenc éve nem láttam.

– Pontosan! Kilenc éve nem láttad, mert elhagyott téged. Ez időpazarlás, Tessa. – Hátranéz, és haragos pillantást vet az apámra.

– Nem érdekel. Szeretném meghallgatni.

– Jól van... De ugye nem fogod elhívni hozzánk, vagy valami ilyesmi? – Hardin megrázza a fejét.

– Ha akarom, elhívom. És ha van kedve, akkor eljön hozzánk. Az az én lakásom is! – csattanok fel, és én is az apám felé pillantok. Ott áll, a piszkos ruháiban, és lehajtott fejjel nézi a járdát. Mikor aludt utoljára ágyban? Mikor evett rendes ételt? A gondolattól megfájdul a szívem.

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy magunkkal vigyük? – Hardin ismerős mozdulattal a hajába túr, ami a zaklatott lelkiállapotáról árulkodik.

– Nem azért, hogy velünk lakjon... Csak ma estére. Főzhetnénk valami vacsorát – javaslom. Az apám felemeli a fejét, és a szemembe néz. Elfordítom a tekintetemet, amikor rám mosolyog.

– *Vacsorát?* Tessa, ez egy alkesz állat, aki majdnem tíz évig feléd sem nézett... És te most vacsorát akarsz főzni neki?

Zavarba jövök a kitörésétől. A gallérjánál fogva közelebb húzom magamhoz, hogy ne kelljen hangosan beszélnem.

– Ő az *apám*, Hardin, és az anyámmal már nincs semmilyen kapcsolat.

– Ettől még nem kell a kebledre vonnod *ezt* az alakot. Ennek nem lesz jó vége, Tess. Túlságosan kedves vagy mindenkire, még akkor is, ha nem érdemlik meg.

– Ez fontos nekem – jelentem ki. Már éppen rá akarok mutatni, milyen vicces, hogy pont ő ágál a megbocsátásom miatt, amikor hirtelen megenyhül az arca.

Felsóhajt, és bosszúsan megcibálja a kócos fürtjeit.

– A fenébe, Tessa... Ennek nem lesz jó vége.

– Nem tudhatod, mi lesz a vége, Hardin – súgom oda neki, és az apámra nézek, aki a szakállát babrálja. Lehet, hogy Hardinnak igaza van, de





tartozom magamnak azzal, hogy megpróbálom megismerni ezt a férfit. Vagy legalább meghallgatom a mondanivalóját.

Visszamegyek az apámhoz, és az ösztönös gyanakvás miatt kicsit remeg a hangom, amikor megszólalok.

– Nincs kedved eljönni hozzánk vacsorázni?

– Tényleg? – kiált fel boldogan, és remény ragyog fel a szemében.

– Igen.

– Persze hogy van kedvem! – Elmosolyodik, és egy pillanatra megint olyan lesz, mint ahogy az emlékeimben él. Amikor éppen nem ivott.

Hardin nem szólal meg, miközben a kocsihoz megyünk. Tudom, hogy dühös, és meg is értem. De azt is tudom, hogy az ő apja megváltozott... Ken az egyetemünk vezetője! Miért nem érti meg, hogy én is szeretnék hasonló változást látni a saját apám életében?

Amikor a kocsihoz érünk, apa elismerően füttyent.

– Nahát! Egy Ford Capri? A késő hetvenes évekből?

– Ja. – Hardin beszáll a kormány mögé.

Az apám nem teszi szóvá Hardin mogorva szűkszavúságát, és ennek nagyon örülök. A rádió halkra van állítva, de mihelyt beindul a motor, egyszerre nyúlunk a hangerőszabályzó gombjához, abban a reményben, hogy a zene elnyomja a kínos csendet.

Útközben egyre azon jár az eszem, hogy mit szólna ehhez az anyám. A gondolatról kiráz a hideg, ezért inkább a közeledő seattle-i köl-tözésemre gondolok.

Nem, ez még rosszabb. Fogalmam sincs, hogyan tegyem szóvá Hardinnak. Lehunyom a szemem, és az ablakra hajtom a fejemet. Hardin megfogja a kezemet, és a meleg érintésétől megnyugszom.

– Nahát, itt laktok? – álmélkodik az apám a hátsó ülésen, amikor megállunk a lakópark előtt.

Hardin rám sandít. *Kezdődik*, közli a tekintetével.

– Igen, néhány hónapja költöztünk be – válaszolom.

A liftben szinte égeti az arcomat Hardin védelmező pillantása. Halványan rámosolygok, hátha meglágyítom. Úgy tűnik, sikerült. Bár most már én is nagyon kínosan érzem magam egy idegennel az otthonunkban. Kezdem megbánni, hogy meghívtam, de már nem csinálhatom vissza.





Hardin kinyitja az ajtót, hátra sem nézve belép a lakásba, majd szó nélkül a hálószoba felé indul.

– Mindjárt visszajövök – szólok oda az apámnak, és magára hagyom az előszobában.

– Használhatom a fürdőszobát? – kiált utánam.

– Persze. A folyosó végén van. – Az ajtóra mutatok, és Hardin után megyek.

Az ágyon ül, és éppen a csizmáját veszi le. Rám pillant, és int, hogy csukjam be az ajtót.

– Tudom, hogy ideges vagy – jegyzem meg, amikor odaérek hozzá.

– Igen.

Két kezembe veszem az arcát, és a hüvelykujjammal megcirógatom.

– Nem kell.

Lehunyt szemmel élvezi az érintésemet, és átkarolja a derekamat.

– Fájdalmat fog okozni neked. Meg szeretném akadályozni.

– Nem bánthat engem... Mivel árthatna? Már ezer éve nem láttam.

– Valószínűleg most pakolja a zsebébe a cuccainkat – morgolódik Hardin, mire elnevetem magam. – Ez nem vicces, Tessa.

Felsóhajtok, és felemelem az állát, hogy nézzen rám.

– Légy szíves, lazíts egy kicsit, és próbálj meg bizakodó lenni. Éppen eléggé össze vagyok zavarodva, és semmi szükség arra, hogy a duzzogásoddal tovább növeld a feszültséget.

– Nem duzzogok. Csak próbállak megvédeni.

– Nincs rá szükség... Ő az apám.

– Nem az apád...

– Kérlek... – A hüvelykujjammal megcirógatom az ajkát. Hardin arca megint megenyhül.

Ő is felsóhajt.

– Rendben, vacsorázzunk ezzel a fószerrel. Ki tudja, mikor evett olyan ételt, amit nem a kukából halászott ki?

A mosolyom elhalványul, és megremeg az ajkam, pedig igyekszem uralkodni magamon. Hardin észreveszi.

– Ne haragudj... Ne sírj – kérlel sóhajtva. Azóta sóhajtozik, amióta a tetoválásalon előtt összefutottunk az apámmal. Hardin akkor is ha-





ragosnak tűnik, amikor *aggódik*... Akárhogy is van, ettől még valószínűtlenebb ez az egész helyzet.

– Komolyan gondolom, amit mondtam, de oké... nem akarok túlságosan bunkó lenni. – Feláll, és megcsókolja a szám sarkát. – Gyere, tessük meg a koldust – morogja az ajtó felé menet. A megjegyzése egyáltalán nem vidít fel.

A nappaliban álldogáló férfi furcsa látványt nyújt, és egyáltalán nem illik a környezetbe, miközben csodálkozva nézelődik a helyiségben, és szemügyre veszi a könyvszekrényben sorakozó könyveket.

– Készítetek valami vacsorát. Addig nézheted a tévét – javaslom.

– Segíthetek? – ajánlkozik.

– Hát... oké. – Halványan elmosolyodom, ő pedig követ a konyhába. Hardin a nappaliban marad, megtartva a három lépés távolságot. Erre számítottam, úgyhogy nem lep meg.

– El sem hiszem, hogy már felnőttél, és saját lakásod van – jegyzi meg az apám.

A hűtőből előveszek egy paradicsomot, közben igyekszem összeszedni a szétszórt gondolataimat.

– Egyetemre járok, a WCU-ra. És Hardin is – válaszolom. Nem említtem, hogy talán éppen most fogják kicsapni.

– Tényleg? A Washingtoni Egyetemre? Nahát... – Leül az asztalhoz, és észreveszem, hogy lemosta a koszt a kezéről. A homlokáról is eltűnt a maszat, és egy vizes folt az inge vállán arról árulkodik, hogy onnan is megpróbált eltüntetni egy foltot. Tehát ő is ideges. Ettől kicsit jobban érzem magam.

Majdnem elárulom neki a seattle-i terveimet, és azt, hogy az életem nemsokára izgalmas fordulatot fog venni, de leállítom magam, mert erről még Hardinnak sem beszéltem. Az apám váratlan felbukkanása megint eltérített. Nem tudom, hány problémával kell még megküzdenem, mielőtt minden összeomlik a lábaim előtt.

– Bárcsak itt lettem volna, hogy lássam ezeket a történéseket. Mindig tudtam, hogy sokra fogod vinni.

– De nem voltál itt – vetem oda szemrehányó hangon. Szinte azonnal elfog a büntudat, de nem akarom visszaszívni a szavaimat.

– Tudom, de most itt vagyok, és remélem, hogy mindent jóvátehetek.







Felébred bennem a remény, hogy mégsem olyan rossz ember. Talán csak az italtól kéne megszabadulnia.

– Még mindig... Még mindig iszol?

– Igen. – Lehajtja a fejét. – De már nem olyan sokat. Tudom, hogy most úgy néz ki, de csak arról van szó, hogy volt néhány kemény hónapom.

Hardin felbukkan a konyha ajtajában, és látom rajta, hogy nehezére esik csendben maradni. Remélem, azért sikerül erőt vennie magán.

– Néhányszor találkoztam az anyáddal.

– Igen?

– Igen, de nem volt hajlandó elárulni, hol vagy. Nagyon jól néz ki – teszi hozzá.

Olyan kínos ez a megjegyzése az anyámról, akinek a hangja még most is a fülemben cseng, amint azt hajtogatja, hogy az apám elhagyott minket. Ez a férfi tehet arról, hogy anyám olyan lett, amilyen.

– Mi történt... köztetek? – Egy serpenyőbe teszem a csirkemellet, és amíg sistereg, várom a választ. Nem akarok az apámra nézni egy ilyen kényes és személyes kérdés után, de nem tudtam megállni, hogy ne kíváncsiskodjak.

– Egyszerűen nem voltunk egymáshoz valók. Anyád mindig többet akart, mint amit én nyújtani tudtam neki, és tudod, hogy milyen...

Persze hogy tudom. Mégsem tetszik, hogy ilyen lenézően beszél róla.

Nem hagyom, hogy anyámat hibáztassa mindenért, ezért neki szegezem a következő kérdést.

– Miért nem hívtál?

– Hívtalak... Sokszor telefonáltam. Minden születésnapodra küldtem ajándékot. Gondolom, nem mondta el neked, ugye?

– Nem.

– Pedig így van... Egész idő alatt nagyon hiányoztál. Alig tudom elhinni, hogy most itt vagy előttem. – A szeme könnybe lábad, a hangja megremeg, miközben elindul felém. Nem tudom, hogyan reagáljak. Nem ismerem már ezt a személyt, és lehet, hogy soha nem is ismertem.

Hardin belép a konyhába, hogy élő akadályként közénk álljon, és most az egyszer örülök a beavatkozásának. Fogalmam sincs, mit gondoljak...





De az biztos, hogy kell a távolság, mert kínosan érzem magam, ha túl közel kerülök ehhez az ismeretlen férfihoz.

– Tudom, hogy nem bocsátasz meg nekem. – Az apám ezt szinte zokogva mondja, nekem meg összeszorul a gyomrom.

– Nem arról van szó. Csak időre van szükségem, mielőtt újra az életembe fogadlak. Nem is ismerlek – teszem hozzá, mire bólint.

– Tudom, tudom. – Visszaül az asztal mellé, és hagyja, hogy elkészítsem a vacsorát.

## Második fejezet

Hardin

Tessa semmirekellő spermadonorja szinte levegővétel nélkül az arcába tol két adag ételt. Biztosan éheznek, az utcán él, meg ilyenek. Nem arról van szó, hogy nem érzek együtt azokkal, akik rossz passzban vannak, és rájuk jár a rúd, de ez az alak egy piás, aki otthagya a gyerekét, ezért egy pillanatig sem tudom sajnálni.

Miután megiszik egy pohár vizet, a barátnőmre vigyorog.

– Nagyon jó szakácsnő vagy, Tessie.

Esküszöm, üvöltözni kezdek, ha még egyszer így nevezi.

– Köszönöm. – Tessa elmosolyodik, mert mindenkire *annyira* kedves. Látom, hogy a csövinek sikerül behálózni, kihasználva az érzelmi gyengeségét, amit éppen ő okozott az árulásával.

– Komolyan mondom. Talán egyszer megtaníthatnád nekem ezt a receptet.

És hol főznél, te nyomi? A nem létező konyhában?

– Persze – bólogat Tessa, és feláll, hogy összeszedje a tányérokat.

– Ideje mennem... Köszönöm a vacsorát – szólal meg Richard, azaz dilis Dick, és ő is feltápáskodik.

– Nem muszáj... Itt maradhatnál éjszakára, ha van kedved, és holnap reggel majd... visszaviszünk – javasolja Tessa, és kicsit zavarban van, mert nem tudja, hogyan fogalmazzon. Jogos, hiszen nem *haza* visszük, az tuti.

Én viszont *tudom*, hogy nem tetszik nekem ez a helyzet.

– Az remek lenne! – örvendezik dilis Dick a kezét dörzsölve.

Biztosan szeretne már hörpinteni egyet a rohadék.

Tessa elmosolyodik.



– Remek. Hozok egy párnát meg néhány takarót a hálósobából. – Az apjára néz, aztán rám, és sejtem, mire gondol, mert így folytatja: – Ugye, ellesztek egy rövid ideig?

Az apja felnevet.

– Igen. Úgyis meg szeretném ismerni a barátodat.

*Hidd el, hogy jobb, ha nem ismersz.*

Tessa a szemöldökét ráncolva figyeli az arcomat, aztán kisétál, egyedül hagyva minket a konyhában.

– Nos, Hardin... Hol találkoztál az én Tessámmal? – érdeklődik a csövi. Megvárom, amíg Tessa becsukja az ajtót, mert nem akarom, hogy meghallja, amit mondani fogok. – Hardin... – ismétli meg a pasas.

– Tisztázzunk valamit – mordulok fel, és áthajolok az asztalon. Látom, hogy sikerült meglepnem. – Ő nem a *te* Tessád, hanem az *enyém*. És jól tudom, miben mesterkedsz. Ne hidd, hogy én is bedőlök neked.

A pasi megadóan feltartja a kezét.

– Én nem mesterkedem semmiben, csak...

– Mit akarsz? Pénzt?

– Mit? Nem, dehogy. Szeretnék kapcsolatban lenni a lánnyal.

– Volt kilenc évem, hogy kiépíts velem egy normális kapcsolatot, és most csak azért vagy itt, mert összefutottunk abban az átkozott parkolóban. Nem kerested őt – förmedek rá, és legszívesebben megszorongatnám a nyakát.

– Tudom. – A főszer megcsóválja a fejét, és bűnbánó arcot vág. – Tudom, hogy sok hibát követtem el, de szeretném helyrehozni őket.

– Az ital beszél belőled... Itt ülsz a konyhámban, és látom rajtad, hogy piás vagy. Hidd el, hogy felismerem a piásokat. Nem tudok együtt érezni egy olyan emberrel, aki elhagyja a családját, és kilenc évvel később még mindig tiszta gáz az élete.

– Tudom, hogy jók a szándékaid, és örülök neki, hogy védeni akarsz a lányomat, de most nem fogom elrontani. Meg akarom ismerni őt... és téged is.

Csendben maradok, és igyekszem kordában tartani a gyilkos gondolataimat.

– Sokkal kedvesebb vagy Tessa társaságában – jegyzi meg egy idő után.



– Te pedig sokkal rosszabb színész leszel, ha nincs a közeledben – vágok vissza dühösen.

– Jogos, hogy nem bízol bennem, de az ő kedvéért adj nekem egy esélyt.

– Ha fájdalmat okozol neki, halott ember vagy. – Talán nem kéne így megfenyegetnem Tessa apját, de csak haragot és bizalmatlanságot érzek a szánalmas csöves iránt. Az ösztöneim azt súgják, hogy védjem meg a barátnőmet, és ne boruljak egy piás idegen nyakába.

– Nem fogom megbántani – ígéri.

Elhúzó a számat, és iszom egy korty vizet.

Úgy tűnik, kezd megnyugodni, mert viccelni próbál.

– Ugye tudod, hogy ebben a beszélgetésben valahogy felcserélődtek a szerepek?

Nem válaszolok, inkább bemegyek a hálószobába. Ott kell hagynom, különben Tessa arra fog visszajönni, hogy fojtogatom az apját.

### Harmadik fejezet

Tessa



Egy párnát, egy takarót meg egy törülközőt tartok a kezemben, amikor Hardin beviharzik a szobába.

– Mi történt? – kérdezem, és várom, hogy dühöngeni kezdjen, vagy szemrehányást tegyen, amiért a beleegyezése nélkül itt marasztaltam az apámat éjszakára.

Hardin az ágyhoz megy, hanyatt dobja magát, és rám néz.

– Semmi. Remekül éreztük magunkat. Aztán úgy gondoltam, hogy már elég időt töltöttem a vendégünkkel, és bejöttem ide.

– Ugye, nem bántál vele nagyon gorombán? – Alig ismerem az apámat, és nincs kedvem még több feszültséget elviselni.

– Visszafogtam magam – sóhajtja Hardin lehunytt szemmel.

– Akkor viszek neki egy takarót, és elnézést kérek a viselkedésedért, mint mindig – bosszankodom.

Apám a nappali padlóján üldögél, és a szakadt farmerjét piszkálja. Amikor meghallja a lépteimet, felnéz.

– Nyugodtan ülhetsz a heverőre – közlöm vele, és a karfára teszem a takarót meg a többi.





– Én nem akarom... nem akarom összekoszolni – mentegetőzik zavartan, és elpirul. Megfájdul a szíve.

– Ne aggódj emiatt... Lezuhanyozhatsz, és Hardinnak biztosan van valami ruhája, amit felvehetsz éjszakára.

Nem néz rám.

– Nem akarlak kihasználni titeket – tiltakozik erőtlenül.

– Semmi baj, tényleg. Szerzek neked ruhát, addig te zuhanyozz le. Hoztam törülközőt.

Halványan rám mosolyog.

– Köszönöm. Annyira örülök, hogy megint látlak. Nagyon hiányoztál... és most itt vagy.

– Elnézést, ha Hardin goromba volt. Ő csak...

– Védeni akar? – fejezi be a mondatot.

– Igen, azt hiszem, erről van szó. De néha nagyon gorombán csinálja.

– Nem baj. Férfi vagyok, elviselem. Csak félt téged, és ezért nem hibáztatom. Nem ismer engem, és... igazából te sem. Hardin emlékeztet valakire, akit régebben ismertem... – Az apám elhallgat, és elmosolyodik.

– Kire?

– Sajat magamra... Én is ilyen voltam. Nem tiszteltem senkit, aki nem érdemelte ki, és mindenkin átgázoltam, aki az utamban állt. Sokban hasonlítunk egymásra, azzal a különbséggel, hogy neki több a tetkója, mint nekem. – Az apám felnevet, és a nevetése újabb emlékeket ébreszt bennem, amelyeket már majdnem el is felejtettem.

Jól esik az emlékezés, és én is elmosolyodom. Aztán az apám feláll, és elveszi tőlem a törülközőt.

– Akkor a szavadon foglak, és lezuhanyozom.

Utánakiáltok, hogy nemsókára hozok neki ruhát, és leteszem a fürdőszoba ajtaja elé.

A hálószobában Hardin még mindig az ágyon fekszik, lehuny szemmel, behajlított térddel.

– Zuhanyozik. Azt mondtam neki, hogy felveheti valamelyik ruhádat – közlöm vele.

Erre felül, és rám mered.

– És miért mondtad ezt neki?





– Mert nem tud miben aludni. – Kitért karral az ágyhoz lépek, hogy megnyugtassam.

– Hát persze. Add oda neki a ruháimat – kiáltja felháborodottan. – Talán az ágyban is át kéne adnom a helyemet?

– Inkább abba kéne hagynod a hőzöngést. Ő az apám, és szeretném látni, mi lesz ebből. Azért, mert te nem tudsz megbocsátani az apádnak, még nem kéne megakadályoznod a próbálkozásomat az én apámmal! – vágok vissza, hasonló heveséggel.

Hardin haragosan, összehúzott szemmel néz rám. Látom rajta, mennyire igyekszik, hogy magában tartsa a gyűlölködő szavakat, amelyeket ki akar mondani.

– Nem erről van szó. Már sokszor figyelmeztettek, hogy túlságosan naiv vagy. Nem mindenki érdemli meg a kedvességedet, Tessa.

– Csak te, ugye? – csattanok fel ingerülten. – Csak *neked* kell megbocsátanom, és minden körülmények között hinnem kell az ártatlanságodban. Nem látod, mennyire önző vagy? – Beletúrok az alsó fiókba, és előveszek egy melegítőt. – Tudod, mit? Inkább vagyok naiv, aki csak a jót látja az emberekben, minthogy egy mogorva bunkó legyek, aki állandóan azon parázik, hogy mindenki ki akar vele szúrni.

Összeszedek még egy pólót meg egy pár zoknit, és kiviharzok a szobából. A ruhákat a fürdőszoba ajtaja elé teszem, és meghallom, hogy apám énekel a zuhany alatt. Az ajtóra szorítom a fületem, és elmosolyodok, anyyira tetszik a hangja. Emlékszem, anyám mindig azt hajtogatta, hogy idegesíti az apám éneklése zuhanyozás közben, de én inkább kedvesnek találom.

A nappaliban visszakapcsolom a tévét, és az asztalra teszem a távirányítót, hátha van kedve tévézni. Szokott tévét nézni egyáltalán?

Rendbe teszem a konyhát, és a pulton hagyok egy kis maradékot, hát ha még éhes. *Mikor evett utoljára rendes ételt?* A gondolatától megint összeszorul a szívem.

A víz még mindig csobog a fürdőszobában. Biztosan nagyon élvezzi a zuhanyt, és ez arról árulkodik, hogy már régen lehetett része benne.

Amikor végre visszamegyek a hálószobába, Hardin a tőlem kapott bőr mappát tartja az ölében. Elsétálok mellette, és közben nem nézek rá, de elkapja a karomat.





– Beszélhetnénk? – kérdezi, és magához von, hogy a két lába között állok. Gyorsan leteszi a mappát.

– Persze. Mondd!

– Sajnálom, hogy olyan bunkó voltam, oké? Csak nem tudom, mit gondoljak erről az egészről.

– Milyen egészről? Semmi sem változott.

– De igen. Egy férfi van a lakásomban, akit egyikünk sem ismer, és ennyi év után most közel akar kerülni hozzád. Ez valahogy nem stimmel, és felébreszti a gyanakvásomat. Meg kell értened.

– Megértelek, de akkor sem szép, hogy állandóan gyűlölködő megjegyzéseket teszel, és sértegeted az apámat. Az előbb például koldusnak nevezted. Nem látod, hogy ezzel engem is megsértesz?

Hardin összekulcsolja a kezünket, és még közelebb von magához.

– Sajnálom, bébi. Tényleg. – A szájához emeli a kezemet, és lassan megcsókolja az ujjaimat. Az ajka lágy érintésétől elpárolog a haragom.

Felvonom a szemöldökömet.

– Akkor befejezed a gonoszkodást?

– Igen. – Megfordítja a kezemet, és megcirógatja a tenyeremet.

– Köszönöm. – Nézem, ahogy a hosszú mutatóujjával végigsimítja a tenyeremet a csuklómtól az ujjaim hegyéig.

– De légy óvatos, oké? Mert ez a pasi nem szívbarát, ha...

– Elég normálisnak tűnik, nem? Mármost kedvesnek... – szólalok meg csendesen, beléfojtva egy újabb gonosz megjegyzést.

Hardin abbahagyja a cirógatást.

– Nem tudom. Elég rendes, azt hiszem.

– Amikor kicsi voltam, nem volt kedves.

Hardin haragos pillantással néz rám, de igyekszik visszafogni magát, amikor megszólal.

– Ne beszélj erről, amíg ilyen közel van hozzám, légy szíves! Igyekszem uralkodni magamon, de azért ne feszítsd túl a húrt!

Az ölébe ülök, ő meg hanyatt fekszik az ágyon, és magával von.

– Holnap lesz a nagy nap – közli sóhajtván.

– Igen – suttogom a karjába bújva, és kényelmesen ellazulok a teste melegében. Holnap lesz Hardin meghallgatása, és döntenek az elbocsátása ügyében, amiért megverte Zedet. Nem a mi napunk lesz, az biztos.





Hirtelen rémület fog el, mert eszembe jut az SMS, amit Zedtől kaptam. Majdnem megfeledkeztem róla, mert utána rögtön találkoztunk az apámmal a tetoválóstúdió előtt. A mobilom rezgett a zsebemben, amíg Steph-re és Tristanra vártunk, és Hardin figyelte az arcomat, miközben elolvastam. Szerencsére nem kérdezte meg, ki írt.

„Beszélünk kell holnap reggel. Csak mi ketten, légy szíves.” Ezt üzenté Zed, és fogalmam sincs, mit akar.

Nem tudom, szóba álljak-e egyáltalán vele, miután azt mondta Tristannek, hogy feljelentést tesz Hardin ellen. Remélem, csak dicsekedett, mert meg akarja őrizni a kemény hírnevét. Fogalmam sincs, mit tegyek, ha Hardin bajba kerül, mármint *igazi* bajba. Válaszolnom kéne az üzenet-re, de nem tartom jó ötletnek, hogy találkozzak Zeddal, és négy szemközt beszéljek vele. Hardinnak már így is éppen elég baja van, és semmi szükség arra, hogy nehezítsem a helyzetét.

– Hallottad, amit mondtam? – Hardin megbök, mire felnézek rá.

– Nem, bocs.

– Mi jár a fejedben?

– Minden. A holnapi meghallgatás, a vádak, a kirúgás, Anglia, Seattle, az apám... – Felsóhajtok. – Minden.

– De eljössz velem, ugye? A meghallgatásra. – A hangja halk, de ideges.

– Ha akarod... – válaszolom.

– Szükségem van rád.

– Akkor ott leszek. – Témát szeretnék váltani, ezért így folytatom: – Még most sem hiszem el, hogy megcsináltattad azt a tetkót. Megnézhetem?

Gyengéden legördít magáról, hogy megfordulhasson.

– Húzd fel a pólómat.

Lecupaszítom a hátát, aztán leveszem a feliratot fedő fehér kötést.

– Egy kicsit véres a kötés – aggodalmaskodom.

– Az normális – válaszolja, és mosolyog a tudatlanságomon.

Az ujjammal végigsimítom a tökéletes szavakat. Ez a tetoválás a kedvencem, amit miattam csináltattam. Nagyon sokat jelentenek nekem ezek a szavak, és örülök, hogy neki is. De a jelentésüket beárnyékolja a hír, amit még nem közöltem Hardinnal. Még mindig nem mondtam el neki, hogy Seattle-be költözöm. Majd holnap, miután megtudjuk, mi lesz a sor-







sa az egyetemen. Már ezerszer megígértem magamnak, hogy túlesek rajta, mert minél tovább halogatom, annál mérgeesebb leszek, ha megtudja.

– Ez elég komoly elkötelezettség neked, Tessie?

Haragos pillantást vetek rá.

– Ne hívj így!

– Gyűlölöm ezt a becenevet – fakad ki, és rám néz. Már megint a hasán fekszem.

– Én is, de nem akarom elárulni neki. Egyébként a tetoválás elég – teszem hozzá, Hardin kérdésére utalva.

– Biztos? Mert visszamehetek, és a portrédat is felvarrathatom a felirat alá – tréfálkozik, és elneveti magát.

– Jaj, nehogy! – Riadtan megrázom a fejemet, mire még jobban nevet.

– Biztos vagy benne, hogy ennyi elég lesz? – Felül, és visszahúzza a pótlót a hátára. – És nincs házasság – teszi hozzá.

– Tehát erre megy ki a játék? A házasság helyett csináltattad a tetkót? – Nem is tudom, mit gondoljak erről.

– Nem egészen. Azért varrattam, mert akartam, és már egy ideje nem csináltattam újat.

– Milyen praktikus.

– De neked is szántam, hogy megmutassam, mit jelent számomra ez... ami köztünk van. – Hardin megint megfogja a kezemet. – Akármi is ez, soha nem akarom elveszíteni. Már elveszítettem, és még mindig nem kaptam vissza teljesen, de már érzem, hogy jól haladok.

A keze meleg, és olyan jólesik a szorítása.

– Ezért egy nálam sokkal romantikusabb férfi szavait idéztem, hogy kifejezzem magam. – Rám villantja a mosolyát, de a szemében félelmet látok.

– Szerintem Darcy elszörnyedne, ha látná, mire használtad a híres szavait – ugratom.

– Szerintem pedig lepacsizna velem, és gratulálna – jelenti ki Hardin vigyorogva.

Felnevetek.

– Lepacsizna? Fitzwilliam Darcy sosem tenne olyat.





– Szerinted nem? Tévedsz. Itt ülne, és sörözne velem. És mindketten panaszkodnánk, hogy milyen bosszantóan fafejűek a nők, akiket az élet mellénk sodort.

– Pedig örülnötök kéne nekünk, mert a jó ég tudja, rajtunk kívül ki viselne el titeket.

– Ez a véleményed? – néz rám a gödröcskés mosolyával.

– Egyértelműen.

– Lehet, hogy igazad van. De egy szempillantás alatt lecserélnék Elizabeth-re.

Összeszorítom a számat, és felvont szemöldökkel várom a magyarázatát.

– Csak azért, mert hozzám hasonlóan vélekedik a házasságról.

– Mégis férjhez ment – emlékeztetem.

Hardin hirtelen megragadja a derekamat, és az ágyra dob. A fejem besüpped a díszpárnákba, amelyeket annyira utál, és sosem hagyja ki az alkalmat, hogy ezt a tudomásomra hozza.

– Jó, hogy mondd! Akkor Darcy vihet mindkettőtöket. – A nevetése betölti a szobát, és én is felszabadultan kacagok vele.

Imádom, amikor így tréfálkozunk, és ugratjuk egymást a regények szereplői miatt. Ilyenkor megfeledkezem arról, hogy megjártam miatta a poklot, és úgy vélem, megérte a sok szenvedés. Ezekben a pillanatokban nem gondolok a kapcsolatunkat már többször megrengető múltbéli nehézségekre, és az előttünk lévő akadályokat sem tartom olyan félelmetesnek.

– Úgy hallom, kijött a fürdőszobából – jegyzi meg Hardin, és igyekszik semleges hangon beszélni.

– Megyek, és jó éjszakát kívánok neki. – Kibontakozom Hardin öleléséből, és megcsókolom a homlokát.

A nappaliba érve megállapítom, hogy furcsa az apámat Hardin ruháiban látni, de legalább a méret többé-kevésbé jó.

– Még egyszer kösz a ruhát. Majd itt hagyom, amikor reggel elmegyek – hálálkodik.

– Nem szükséges. Nyugodtan elviheted... ha szükséged van rá.

Apám leül a heverőre, és az ölébe teszi a kezét.

– Már eddig is sokat tettél értem. Többet, mint megérdemlem.

– Semmiség. Tényleg.

– Sokkal megértőbb vagy az anyádnál – közli mosolyogva.





– Szerintem most semmit sem értek, de el szeretnék jutni arra a pontra.

– Én csak egy kis időt kérek tőled, hogy megismerjem az én kis... a *fel-  
nőtt* lányomat.

Halványan rámosolygok.

– Az jó lenne.

Messze vagyunk a tökéletes apa-lánya kapcsolattól, és nem tudok egy nap alatt megbocsátani neki, de ő az apám, és nincs energiám arra, hogy gyűlöljem. Szeretném elhinni, hogy meg tud változni, mert láttam már ilyet. Ken élete például teljesen átalakult, még akkor is, ha Hardin nem hajlandó megfedkezni a fájdalmas múltjáról. Hardinon is sok változást tapasztaltam. Nála konokabb emberrel még nem találkoztam, úgyhogy nem teljesen alaptalanul reménykedem. Hátha az apám számára is van remény, akármilyen mélyre is süllyedt.

– Hardin gyűlöl engem. Keményen kell dolgoznom, hogy legyőzzem az ellenszenvét.

Apám fanyar humora megnevetett.

– Igen, ez igaz.

A hálószoba felé nézek. A feketébe öltözött barátom az ajtó előtt áll, és gyanakodva figyel minket.

## Negyedik fejezet

Tessa

– Állítsd már le! – nyög fel Hardin, amikor az ébresztő megszólal a sötét hálószobában.

Megkeresem a mobilomat, és végighúzom a hüvelykujjamat a kijelzőn, hogy végre elhallgasson a kellemetlen hang. Felülök az ágyban, és úgy érzem, hogy a vállamat lehúzza egy láthatatlan súly. A mai nap sok feszültséget tartogat számunkra. Ma fog eldölni, hogy kirúgják-e Hardint az egyetemről, és talán azt is megtudjuk, hogy Zed feljeleníti-e őt. És ott van még a seattle-i költözésem, amit ma el kell mondanom neki. Nem tudom, mit fog szólni, ha megtudja, hogy a seattle-i irodában akarok dolgozni, és szeretném, ha velem jönne. Pedig nagyon gyűlölö az a várost.

Nem is tudom eldönteni, mitől félek jobban. A fürdőszobában felkapcsolom a villanyt, és hideg vizet locsolok az arcomra. Azt hiszem, a testi sértés vádja a legrosszabb. Ha Hardint börtönbe küldik, fogalmam sincs,





mit fogok tenni, vagy ő mit fog tenni. Már a gondolatától hányingerem támad. Megint eszembe jut Zed üzenete. Vajon miről akar beszélni velem? Főleg, miután legutóbb valami olyasmit mondott, hogy „belém szeretett”.

Az arcom elé tartom a fogason lógó puha törülközőt, és megpróbálom nagyon lassan venni a levegőt, hátha ettől megnyugszom. Válaszoljak Zednek, és tudakoljam meg, miről akar beszélni velem? Talán megmagyarázza, miért mondta Tristannek, hogy feljeleni Hardint, amikor nekem az ellenkezőjét ígérte. Büntudatom van, amiért lebeszéltem róla, azok után, hogy Hardin olyan csúnyán helyben hagyta. De szeretem Hardint, és nem fedelkezhetek meg arról sem, hogy az elején Zed is ugyanúgy meg akarta nyerni a fogadást. Ebben a dologban egyikük sem teljesen ártatlan.

Mielőtt túl sokat töprengenék a lehetséges következményekről, írok egy SMS-t Zednek. Csak segíteni akarok Hardinnak. Ezt hajtogatom magamban, miközben elküldöm az üzenetet, aztán nekilátok a sminkelésnek meg a fésülködésnek.

Amikor a heverőn meglátom a gondosan összehajtogatott takarót, összeszorul a szívem. Elment? *Hogyan fogom elérni, ha...*

Aztán meghallom a konyhában a szekrényajtó csukódását, és felvidulok. Belépek a sötét helyiségbe, és amikor felkapcsolom a villanyt, az apám ijedtében elejt egy kiskanalat.

– Elnézést, igyekeztem csendben maradni – mentegetőzik, és gyorsan lehajol, hogy felvegye.

– Semmi baj, már fent voltam. Felkapcsolhattad volna a villanyt – nyugtatom meg nevetve.

– Nem akartam senkit sem felébreszteni. Csak egy kis müzlit szerettem volna készíteni. Remélem, nem baj.

– Dehogy baj. – Beindítom a kávéfőzőt, és az órára nézek. Negyedóra múlva fel kell keltenem Hardint.

– Mik a terveid mára? – érdeklődik az apám, és a szája tele van *Frosted Flakesszel*, Hardin kedvenc müzlijével.

– Nekem órám van, Hardinnak pedig meg kell jelennie az egyetem fegyelmi bizottsága előtt.

– Fegyelmi? Ez komolynak tűnik...





Elgondolkodva nézek az apámra. *Elmondjam neki?* Valahol el kell kezdeni...

– Verekedésbe keveredett a kampuszon.

– És ezért a fegyelmi bizottság elé kell állnia? Az én időmben az embernek a kezére csaptak, és annyi...

– Kárt okozott, még hozzá elég komoly kárt. És eltörte valakinek az orrát. – Felsóhajtok, és egy kanál cukrot teszek a kávémba. Ma a szokásosnál több energiára lesz szükségem.

– Az szép. És mi volt a verekedés oka?

– Én... Illetve... Már egy ideje érett a dolog, és most valahogy... felrobbant.

– Nos... Ma még jobban tetszik nekem ez a Hardin, mint tegnap este – jelenti ki az apám mosolyogva. Örülök, hogy megkedveli a barátomat, de nem jó, hogy pont ezért lett szimpatikus neki. Nem akarom, hogy az erőszakos viselkedés hozza őket össze.

Megcsóválom a fejemet, és lehajtom a kávé felét, hogy a forró ital lecsillapítsa a zaklatott idegeimet.

– Hova valósi? – Úgy tűnik, az apám tényleg minél többet meg akar tudni Hardinről.

– Angol.

– Akkor jól sejtettem. Bár néha nem tudom megkülönböztetni az angol meg az ausztrál akcentust. Tehát a családja még mindig Angliában él?

– Az anyja igen. Az apja viszont itt van. Ő az egyetem rektora.

Az apám csodálkozva néz rám a barna szemével.

– Ez elég vicces... Mármint, hogy esetleg kicsaphatják a rektor fiát.

– Igen – sóhajtok fel.

– Az anyád már találkozott vele? – érdeklődik, és bekap egy nagy kanál müzlit.

– Igen, és gyűlöli – felelem komor arccal.

– A gyűlölet elég erős kifejezés.

– Hidd el, hogy ebben az esetben még enyhe is. – Már nem fáj annyira, hogy megszakadt a kapcsolatom az anyámmal, és nem tudom, ez jó, vagy rossz.

Az apám leteszi a kanalat, és bólogat.

– Anyád néha kemény tud lenni, de csak aggódik érted.





– Pedig semmi szükség rá. Jól vagyok.

– Akkor erre neki is rá kell jönnie. Nem kell választanod közte és Hardin között. – Az apám elmosolyodik. – A nagymamád sem kedvelt engem. Valószínűleg most is haragosan mered rám a sírjából.

Olyan furcsa, hogy ennyi év után a konyhában üldögélek az apámmal, és müzli evés közben beszélgetünk.

– Csak azért rossz, mert anyával mindig közel álltunk egymáshoz – ismerem be. – Már amennyire képes volt rá – teszem hozzá.

– Mindig azt akarta, hogy olyan legyél, mint ő. Már kicsi korod óta ezen munkálkodott. Anyád nem rossz ember, Tessie. Csak fél.

Meghökkenve felkapom a fejemet.

– Mitől?

– Mindentől. Attól, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás. Szerintem halálra rémült, amikor meglátott téged Hardinnal, és eszébe jutott, hogy többé már nem irányíthat téged.

Az előttem álló üres csészére meredek.

– Ezért mentél el? Mert anyám mindent irányítani akart?

Az apám halkán felsóhajt.

– Nem. Azért mentem el, mert nekem is megvannak a magam problémái, és nem tettünk jót egymásnak. Ne aggódj miattunk – teszi hozzá nevetve. – Foglalkozz csak magaddal, meg a bajkeverő fiúddal.

El sem tudom képzelni, hogy az előttem ülő férfi meg az anyám szót értenének egymással. Annyira mások. Amikor az órára nézek, ijedten látom, hogy már elmúlt nyolc.

Felállok, és a mosogatógépbe teszem a csészét.

– Fel kell ébresztenem Hardint. Tegnap este kimostam a ruháidat. Felöltözöm, és hozom őket.

Bemegyek a hálószobába. Hardin már ébren van, és éppen egy fekete pólóba bújik bele.

– Talán felvehetnél valami hivatalosabbat a meghallgatásra.

– Miért?

– Mert a tanulmányaidkal kapcsolatos jövődről fognak dönteni, és egy fekete póló azt sugallja, hogy nem vagy hajlandó megtenni a legkisebb erőfeszítést sem. Utána rögtön lecserélheted a ruházatodat, de azt hiszem, kicsit ki kéne öltözöd.





– Még mit nem... – Hardin dacosan felszegezi az állát.

Elmegyek mellette, és kihozom a gardróbból a fekete ingét meg az öltönynadrágját.

– Ne már... Az ég szerelmére, Tess...

A kezébe nyomom a nadrágot.

– Csak egy rövid időre.

Hardin úgy tartja a ruhadarabot a kezében, mintha sugárzó atomhulladék, vagy egy úrlény gusztustalan testrésze lenne.

– Ha felveszem ezt a rémálmot, és mégis kirúgnak, akkor felgyújtom az egész kampuszt.

– Ne legyél már ennyire szélsőséges. – Megcsóválom a fejemet, és nézem, ahogy belebújik a nadrágba.

– A lakásunk még mindig hajléktalanszállóként működik?

Az inget az akasztóval együtt az ágyra dobom, és az ajtóhoz sietek.

Hardin kétségbeesetten belemarkol a hajába.

– A pokolba, Tess. Ne haragudj! Kezdek ideges lenni, és még sem dughatlak, mert az apád a kanapénkon dekkol.

A szavaitól elfog az izgalom, de igaza van: az apám tényleg akadályozó tényező. Odamegyek Hardinhoz, aki az ing gombjaival bajlódik, és gyengéden félretolom a kezét.

– Majd én.

A tekintete ellágyul, de észreveszem, hogy kezd bepánikolni. Nagyon nem tetszik, hogy ilyennek látom. Annyira furcsa, mert általában nem törődik semmivel és senkivel. Kivéve persze engem, de még akkor is elég jól tudja leplezni az érzelmeit.

– Minden rendben lesz, bébi. Majd meglátod.

– Bébi? – Hardin elmosolyodik, én meg elpirulok.

– Igen... bébi. – Megigazítom a gallérját. Közben előrehajol, és megcsókolja az orrom hegyét.

– Igazad van. Legrosszabb esetben elmegyünk Angliába.

Nem foglalkozom ezzel a megjegyzéssel, hanem visszamegyek a gardróbba, hogy kiválasszam az én ruháimat erre a szomorú napra.

– Szerinted megengedik, hogy bemenjek veled? – kérdezem. Nem tudom, mit vegyek fel.

– Be akarsz jönni?





– Ha megengedik. – Felkapom a bordó ruhát, amit a kiadóba akartam holnap felvenni. Levetkőzöm, és a lehető leggyorsabban belebújok. Aztán felveszek egy fekete magas sarkú cipőt, és visszamegyek a hálóba, magamhoz szorítva a ruha elejét.

– Segítenél? – kérdezem, és hátat fordítok neki.

– Szándékosan gyötörsz engem... – Megsimogatja a csupasz hátamat, és libabőrös leszek az érintésétől.

– Ne haragudj! – Teljesen kiszáradt a szám.

Lassan felhúzza a cipzárt. Megborzongok, amikor megcsókolja a tarkómat.

– Mennünk kell.

Hardin felnyög, és megszorítja a csípőmet.

– Útközben felhívom az apámat. Kitevesszük a... az apádat valahol?

– Majd megkérdezem tőle. Hoznád a táskámat? – kérdezem kifelé menet.

– Tess! – szól utánam, amikor már a kilincsen van a kezem. – Tetszik ez a ruha. Meg te is. Mármint... téged szeretlek, de az új ruhádat is kedvelem – motyogja zavartan. – Szóval imádlak téged is, meg a szép ruhádat is.

Viccesen meghajolok, és pörgök egyet, hogy jobban szemügyre vehessen. Rosszul esik Hardint ilyen idegesnek látni, valahol mégis örülök neki, mert legalább kiderült, hogy őt sem faragták olyan keményfából, mint hittem.

A nappaliban az apám a heverőn ül, és szundikál. Nem tudom, mit csináljak. Felébresszem, vagy hagyjam itt, amíg visszaérünk az egyetemről?

– Hagyd aludni – szólal meg Hardin mögöttem, mintha kitalálná a gondolataimat.

Gyorsan írok egy üzenetet, közlöm vele, mikor térünk vissza, és megadom mindkettőnk számát. Nem hiszem, hogy van mobilja, de akkor is.

Az út a kampuszig túlságosan rövid. Látom Hardinon, hogy bármelyik pillanatban kitörhet, és kiabálni kezdhet, vagy megüthet valamit. Amikor megérkezünk, azonnal Ken kocsiját keresi a tekintetével.

– Azt mondta, itt találkozunk – méltatlankodik, és öt perc alatt ötödször nézi meg a mobilja kijelzőjét.

– Ott van. – A parkolóba forduló ezüstsínű kocsira mutatok.

